

Anul I. No. 7

Iunie-Iulie - 1934

Quor

Red. Georghi

"Lanuri"

St. Arunceniilor 8

Medias

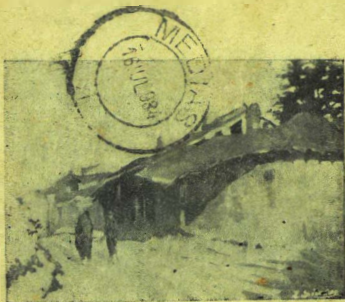
*scrib
reuzie*

ROD NOU

FRÂNGURELE:

— Creștinismul a intrat în soarta omenirii, ca o rectificare într'un calcul cu greșala la infinit.

V. Voiculescu

Z. SIMION

Str. Turclasca

Revistă literară, artistică și științifică.

Exemplarul lei 4.

R O D N O U

N O R A

de Henrik Ibsen

În numărul trecut al revistei noastre, am ridicat vâlul depe trecutul unei vieți ce a înțeles—putem spune—rostul vieții umane și am deschis rând pe rând chiliile modeste în care a pâlpat timp de 76 ani substanța unui suflet nobil - etern. Ibsen a fost profund pătruns că, teatrul este cea mai mare forță pentru educarea masselor omenești. „Ele trebuiesc citite de câți mai mulți și reprezentăți acolo unde există o baracă și o cantină“ (H. I.). „Societatea ca și o țară mare, atunci când se lasă pornită pe valea plăcerilor, pe povârnișul declinului de azi, fără gândul sever al durerii de mâine“ spune D-l Gr. Tăușean „Dincolo de cotidian“. Această atmosferă de declin spre plăceri și lux a existat pe vremea lui Ibsen, (precum există mai mult ca oricând și azi). Și atunci ne întrebăm: a avut el dreptate să lupte cu ardoare și entuziasm, dar mai ales cu o mare putere de ură și revoltă, precum ne-o arată „Brand“ să profeseze o nouă religie pentru cultul adevărului și al binelui, ori câte sacrificii ar cere ea?

Spirit masiv, profund dramatic, prinzând orice aspect al vieții de mediocritate trândavă și de vițiu organizat într'un complet de ipocrizie—care-l face și mai respingător,— Ibsen prin judecată și înrudire de simțiră spune: „Omul singuratic e totdeauna cel mai tare“. Iată de unde „criticii“ au întrezărit „glorificarea individului“. El nu admite însă desvoltarea individualității decât în cadrul uneii propășiri sănătoase a vieții actuale. Ibsen nu poate fi individualist, pe adevărat, din moment ce dorește fericirea pentru toți și face din familie celula socială. El luptă cu toate forțele sale sufletești pentru intronarea idealului impunând cele mai aspre condiții de viață și cele mai dureroase sacrificii. Idealist este „Brand“ cu minunată formulă „tot sau nimic“. Idealistă este Nora, care se trezește deodată om, cu toate aspirațiunile spre perfecțiune ale omului — pe care o vom cerceta. Rari sunt scriitorii carisă-i fi preocupat atât de mult lumea ca Ibsen. Apariția operei, Nora sau (Casa de păpuși) care poartă sigiliul genialității, a stârnit furtuni violente în cercurile literare, provocând entuziasmul și dând naștere la polemici aprinse, căci aci el pune o problemă ce interesează pe toți. În genere se spune, că teatrul lui Ibsen, e un teatru de idei — ceea ce pare un neadevăr, căci el singur ne spune că a urmărit să ne înfățișeze conflicte omenești înainte de toate și nu mai departe investmântate ori împletite în acestea sunt ideile care se ciocnesc, triumfă sau pier. Numai așa putem vorbi la Ibsen de un teatru de idei — Ideile lui n'au nimic extraordinar, însă ceea ce e interesant e chipul cum personajii trăindu-și viața potrivit cu felul lor de a fi, ne dau o înțelegere adâncă a vieții și ne fac să ne gândim, fără de voie, asupra rostului în univers—Nora, după cum am aratat a fost scrisă la 1879. Aci autorul, nu face procesul căsătoriei ci a chipului, în care e înțeleasă în societate modernă. În „Casa de păpuși“ acțiunea se compune dintr'un șir de fapte, luate din viața de toate zilele, a unei familii ce aparține clasei mijlocii din timpul nostru. Nora, femeia iubită a lui Helmer, trăește în casa ei binecuvântată, alături de soțul și copilașii săi. Sunt în preajma Crăciunului, care trebuie să aducă o schimbare de mult dorită, în situația lor materială: Helmer va fi numit Director la o bancă,

Nora împodobește pomul de Crăciun, se joacă cu copii ei — în care timp sosește și o veche prietenă — D-na Cristina Linde — văduvă, ca să petreacă sărbătorile în Capitală. Prin numirea lui Torwald ca Director, ea întrezărește mijlocul de a obține un post — prin înlocuirea unui mic funcționar — Kragstadt. Ca să putem înțelege însă cece se petrece pe scenă, trebuie să avem în vedere unele fapte ce s'au petrecut cu câțiva ani înainte. Nora, o femeie cu un fond viguros, și capabilă de mari sacrificii pentru soțul ei iubit, ca să-i salveze sănătatea și viața — trebuia să-l ducă pe țarmurile încântătoare ale Italiei — nu se sfiește să ia o sumă de bani, de la un amic al bărbatului ei, Kragstadt. Fiindcă dânsa nu putea fi o persoană solvabilă în contractarea acestui împrumut — trebuia să garanteze un altul — Negăsind în familie acel garant — căci între timp și tatăl său se îmbolnăvisese, iar asupra-și răspunderea faptei — pe care legile omenești o pedepsesc, contrafacând iscălitura tatălui ei. Înălăturarea acestui „putregaiu moral“ Kragstadt cum îl numia doctorul Krank — prietenul de casă al soților Helmer — prin înlocuirea cu D-na Linde — va da în vileag acel împrumut și de aci va porni catastrofa. La început nici un conflict nu izbucnește pe față între persoanele acestei drame, totuși în sufletele acestor oameni ca și în viața de toate zilele, se ascunde o tragedie ce sapă pe nesimțite răni adânci, în timp ce aparențele de multe ori sunt vesele — Nora face pregătiri de bal — joacă „tarantela“. Kragstadt simte că va fi înălăturat și pentru că ține cu orice preț să-și păstreze locul la bancă, vine la Nora și-i cere să intervină pe lângă Helmer. Ea refuză, Kragstadt, constatând de mult acest fals, amenință pe Nora și o face să priceapă gravitatea faptei comise — cu opt ani înainte. Nora are o înaltă idee de inteligența lui Helmer; pentru ea el nu este un mediocru — ci un om superior. O femeie inteligentă trăește zi cu zi și clipă cu clipă, timp de 8 ani de zile, lângă un om care nu se gândește de cât la sine; dar ceva mai mult, convingerea ei despre superioritatea lui este atât de neclintită, că ea își nimicește propria ei personalitate rămânând lângă el o simplă „păpușă“. Faptul că Nora nu mărturisește lui Helmer că s'a împrumutat cu o sumă oarecare ca să-i salveze viața pe care sumă o plătește din economiile făcute din micile ei plăceri și toalete, este o delicateță feminină perfect verosimilă. Aceasta fire atât de nobilă, preferă să trăiască mai bine în minciună decât să aibă aerul că mărturisind, exploatează o generozitate. Ea încearcă tot ce-i stă în putință pe lângă Helmer, ca să înlătore nenorocirea, dar nereușind, așteaptă cu groază scrisoarea care va desvălui totul soțului ei. Sosește și momentul când Helmer vrea să ia din cutia de corespondență scrisoarea. Dar Nora printr'un pretext inteligent îl împiedică. Oare de ce se teme? Nu aștepta ea acest moment? Pricipând însă ce urmări va avea fapta ei, se teme, că Helmer va fi atât de generos, încât va lua asupra-și răspunderea. Pentru a împiedică acest sacrificiu, ea se hotărăște să se sinucidă !!

Aci se evidențiază lupta între ideal și realitate, luptă în care se rezumă mai tot sbuciumul Norei. „Minnene“ cea mare pe care o așteptă Nora nu numai că nu se înlătură dar Helmer, în fața pericolului care-i amenința casa din pricina „delictului“ Norei, nu numai că nu ia asupra-și răspunderea dar în mediocritatea lui, nepricepând noblețea motivului care o împinsese să facă o „greșală“, își copleșește nevasta de insulte, numind-o „prefăcută“, „mincinoasă“ și ce e mai rău „criminală“! El se îndoește dacă Nora ar mai putea fi mama copiilor săi, de aceia o anunță: „nu vei mai avea voie să-ți crești copiii.. nu îndrăznesc să ți-i încredințez“.

Pentru noi, reacțiunea lui Helmer, este firească — acest mediocru n'ar putea face în egoismul lui altfel. **Vina este a Norei**, care deși cu o inteligență pătrunzătoare

toare, a trăit într'o iluzie absurdă. Intre timp, sosește o adoua scrisoare a lui Krogstadt — în care înapoiază polița și-i anunță că totul s'a terminat cu bine (Krogstadt găsisse în D na Luide vechea i iubire). Helmer iartă greșala Norei „am scăpat și eu și tu“. Dar acum ea își dă seamă — după un timp atât de îndelungat — de felul cum a fost tratată de tatăl său și apoi de soțul ei.

Aci Ibsen pledează nu pentru emanciparea femeii, ci pentru ridicarea ei, din starea înjositoare de „păpușă“ a părinților și a soțului. El cere ca femeia să nu mai fie luată drept „ciocărlie“, „veveriță“, și „vrabie“, căreia nu i se vorbește niciodată ceva serios. Ea trebuie să fie o tovarășe demnă a bărbatului (dar oare a ajuns femeia pe aceea treapta?? Căci am amintit mai înainte: dacă Ibsen luptă pentru drepturile individuale, nu însă decât prin mari sacrificii atât din partea bărbatului cât și a femeii și acest sacrificiu nu constă în luxul desastroos de azi. Nora, atinsă în demnitatea ei de femeie nu crede să mai poată trăi sub acoperișul unui stăin și călcându-și în picioare sentimentul de mamă și dragoste de casă, pleacă. Dar dacă ea-și părăsește familia n'o face din egoism: pentru ea e o nouă jertfă de a lăsa căminul, care reprezintă pentru dânsa liniștea și mulțumirea unei adevărate femei și Nora e o femeie înainte de toate. Dar ea se desparte de toată frumusețea ei, căci nu poate admite minciuna la baza căsniciei. Eul său moral nu-i îngăduie contrazicerea ce există între legea inimii, care i-a dictat să săvârșească falșul spre a salvă o viață omenească, (sănătatea amenințată a bărbatului) și legile omenești după care a judecat-o soțul său. De acest gest psihologic final, s'a îndoit chiar Ibsen, căci despărțirea lor nu mai e umană ci opusă antiomie de idei; pe ușa pe care a plecat Nora — a ieșit numai o nălucă. Umanitatea e stoarsă din personajii și filtrată în argumentare teoretică.

Ibsen susține că actualei societăți îi lipsește o temelie trainică, și acest adevăr îl demonstrează mai mult ca în oricare altă piesă, în „Casa de păpuși“. El descrie cu nespusă dibăcie caracterele diferite ale dramelor sale.

Afară de Shakerpeare, n'a fost nimeni, care să descrie cu mai multă precizie caracterele eroilor săi, — însă la analiza psihologică Ibsen a rămas încă neîntrecut. El nu urmărește nici o tendință, prezintă viața adevărată a societății în mijlocul căreia a trăit și pune probleme pe care viața însăși le pune. Pretutindeni în pieseli lui, sunt două lumi cu desăvârșire neasemănate și dușmane. Intre ele se nasc toate conflictele create de acest dramaturg. Sunt oameni adânc caracterizați psihologic și atât de streini unii de alții, încât în jurul lor se simte două atmosfere ce nu se pot împacă niciodată. Aceasta e însăși concepția fundamentală a operei acestui poet: Lupta între două lumi: a) lumea ibseniană — cu personajii având atitudini eroice, supraoameni, cum i-ar zice Nietzsche — ce trăesc numai trupește în mijlocul celorlalți (Nora) și b) lumea disprețuită a muritorilor de rând, „neibsenienii“ (Helmer). Sunt două concepțiuni față în față, între care e o continua ciocnire de idei. De aci reiese așa numita „filosofie ibseniană“. E o viziune statornică ce se întâlnește dealungul tuturor pieselor lui Ibsen. O caracteristică a lui personală e că în opera sa nu se reprezintă numai pe cine și națiunea sa, oricât și-ar integra operele în mediul național și viața socială a poporului său, ci reprezintă omenirea întreagă, cu copleșitorul ei dramatism sufletesc, ce stă în acel adânc omenesc, perpetuu și universal al personajilor — „Eu am încercat să zugrăvesc bărboți și femei; ei vorbesc iar nu eu“ spune Ibsen. El nu face decât să le însuflească scânteia vieții artistice. Spre deosebire de eroii tragediei clasice, eroii lui Ibsen au complexitatea sufletului de azi. Meritul lui nu constă numai în aceea de a

ne prezenta probleme și simboluri, și a ne descoperi drama tainică a existenței noastre sufletești. Adesea în operele sale Ibsen întrebuințează simboluri. El nu este însă un simbolist în sensul simbolismului poetic, căci el nu manifestă velleitatea de a reduce opera la sentimentalitate pură—faptă care caracterizează poezia simbolistă. Integrându-se în expresia și chintesența artei și ideologiei secolului XX, el este simbolist prin utilizarea simbolului și alegoriei—ca imagine ajutătoare a operei. Cercetând, în linii generale—capod’opera literaturii dramatice universale — n’am voit decât să stăruim curiozitatea voastră—vlăstare tinere—ca lăsând preocupările luxului și ale plăcerilor, să încercați de a pătrunde în tainițele ascunse ale sufletului omenesc—citind operele geniului dramaturg norvegian — Henrik Ibsen.

Moh. Cara Ali

NOCTURNA

Lui George Lotru

După o noapte albă în tavernă
 Cu râs sonor, cu hohote amare
 D’eternă
 Și bachică poveste
 Ce râdea’n pahare. . .
 Ne-am dus. . .
 Târziu când sus
 Luna și estompa portretul sferic,
 Am pășit pe coridor.
 Cu buze de carmin,
 Cu ochi de clor,
 Pândea dospind venin,
 Cortegiul veneric.
 Cu sufletul adormit de cocaină,
 Cu trupul de vânzare,
 În neștire,
 Femei cu flexiuni de felină,
 Dansau acolo
 (Uzină,
 De stearpă și mecanică iubire)
 În camera cu zid dărăpănat
 O lampă asvârlea anemic galbene sclipiri. . .
 (Am vrut s’o uit pe Ea)
 Și-am cumpărat
 Hașișul efemerei amăgiri. . .

E. Donar

F E R I C I R E

Primul său debut!..... De cu ziuă și-a îmbrăcat smochingul luat cu chirie dela un magazin. Il aranja de minune. S’a uitat în oglindă, s’a plimbat prin fața ei. A’nceput să cânte. Nu-i plăcea mimica. Repeta măsura, o isprăvia, apoi o cânta din nou. Așa l-a găsit Victor când a venit din oraș: în fața oglinzii făcând gesturi și cântând.

—Ce faci Radule?

—Eu?

—Dar eu?! Ce ți-am spus? N'o să poți cânta deseară. O să-ți consumi vocea....

—Zau? Ei bine, atunci nu mai cânt.

—Nici nu trebuia.

—Imi șade bine? și Radu luă o poziție mandră.

—Teribil!... să fie și smochingul al tau....

—Ar li, formidabil, ai?

—La sigur. Dar nu face nimica. Iți faci tu. Nu-i așa?

—Sigur, mon cher! Ne facem amandoi!..

—Ai aranjat totul?

—Ce?

—Cum ce? Pianistul să fie acolo la ora nouă fără un sfert și... biletul meu de favoare....

—Tiii... drace! E formidabil... am uitat de el...

—Pai vezi?..

—Mă duc acuma, mon cher, lasă!

Ora nouă. Pe străzile capitalei lume multă. Luminile, becurile și reclamele multicolore, sclipeau în noaptea senină de Iunie cu zumzet de albiși. Pe străzi aglomerație, clacsoane de mașini, sunet de clopote și huruituri de tramvai, muzici la baruri și restaurante, perechi surzătoare.....

La intrarea sălii de reprezentație un șir de becuri, luminau un rând de ațișe late lipite de zid: Primul debut al câtorva tineri artiști talentați.

Radu venise de mult, era în culise. Iși frecă mâinile mereu. Vorbia cu pianistul.

—Domnule, întâi să mi dai tonul, să-ții mult, apoi, când ți-oi face eu semn, să'ncepi.

—Bine, Domnule Bănațeanul!

Gongul bătut pentru adoua oară, cu sunet metalic, c'o nouă revărsare de palpitațiuni dese de inimă, c'un fior ce străbate pe toți interpreții. În sală era sgomot. Radu se plimba agitat, plin de emoții. Ii veneau în minte fel de fel de gânduri, îl hărțuiau.

Profesorul său dela clasa de opera, vine spre el, îi pune mâna pe umăr și uitându-se în ochii lui Radu îi zise.

—În tine am toată încrederea! Cântă din inimă! Nu te intimidă... succes!....

—Mulțu....

Bang!... Gongul bătut a treia oară.

Cortina grea se ridică. Radu apărură urmat de pianist. Aplauze. Întâi tari, apoi din ce în ce mai rare, încete.

Înainte în fața scenei. Lăsa ușor capul inclinându-se majestos, apoi întorcându-se spre pianist: „Tonul“.

Începu. Vedea în fund la galerie, printre mulțimea de spectatori capul lui Victor. Îi surădea. Lângă el a zărit-o și pe Geta.

Nu le-a dat atenție. Era obsedat de cântec.

„Mia sposală mia bandiera“ cântul favorit al său, un cântec trist cu 'o melodie italiană, liniștită, mlădioasă. I-a dat viață, i-a dat suf-

let din susfletul său. Ochiul lui Radu, se umplură de lacrimi... Cânta adevărat!...

O doamnă dela stal, a scos batista din poșetă. A șoptit vecinei „Ah! Ce băiat frumos! Ce voce!”

Un domn dela lojă, slab, cu monoclu în ochi, s'antors spre însoțitor „Un geniu”.

A terminat. Un ropot asurzitor de aplauze. Radu le auzea ca într'un vis: „Bravo Radu”. Il auzea pe Victor, pe Getă, pe director, pe regisor....

Un stol colorat de flori i-au căzut la picioare.

Cortina se lăsă greoaie spre a se ridica din nou.

Saluta, făcea complimente. Aplauzele continuau vertiginoase ca prima dată. Vedea tete ce-i făceau bezele, vedea surăsuri, entuziasm; auzea aplauze, bisări, urale.....

A ieșit de pe scenă. Profesorul l-a întâmpinat, l-a îmbrățișat. Radu era beat de fericire...

Iși tăurise visu!... Și-l realizase...

Nu știe cum a ajuns acasă. Era să se cuice, când a apărut Victor în ușă.

—Radule! S'au îmbrățișat și Victor nemai-putând vorbi, îl sărută.

—Ai fost formidabil!.....

—Directorul operii era acolo?

—Acolo!

—Așa dar, m'a auzit!

—Da, Radule, te-a auzit!

—Ah! Dumnezeuule!... Sunt fericit... sunt beat... Succesul m'a amețit... victoria....

Mi-a dat să beau nectarul bucurii din cupa fericirii... M'a îmbătat... sunt nebun!...

Și cu capul în palme, cu sughițuri și lacrimi mari adevărate plângea....

Victor îl mângăia pe păr... a plâns și el...

Intr'adevăr fericirea îi îmbătașe pe amândoi!..

Dorin Moiescu

Inoptare

*Din funduri de genune, din funduri de caverne,
Umbrite de'ntuneric, lipsite de dogoare;
Măhnită noaptea iese și'n urma ei se cerne,
Imală de cărbune și valuri de răcoare.*

*Tremură pânza nopții pe frunze de sulfină,
Robită de zefirul ce suflă în amurg.
Undina apei clare în trestii se închină,
Mahmură'n fald de lună și'n razele ce curg.*

*Ies stele tremurânde pe-al bolții policandru
Și'n raza lor prin noapte plutesc ciucuri de maltef.
Culcată'n pat de raze, cu mâna'n flori de leandru,
Halucinată luna iese'n zimți de sîdef.*

*Imperiul nopții geme în liniștea profundă.
Nautic se înalță pe vârfuri reci despadă;
Extazele nocturne pășind din undă'n undă,
Acum când totul doarme înritm de serenadă.*

Șt. Demetermyss

Un mare critic român.

Printre criticii actuali, cari caută a servi contemporanilor acel „Concept pur“ a frumosului, se distinge figura marelui nostru critic: Al. Busuioceanu.

Cu toată prejudecata unui spirit burghez literar, ni se pare că demulte ori este mai de preț opera scrisă cu talent a unui critic impresionist, decât critica didactică și sistematizată a spiritelor universitare ce lucrează cu erudiție și pedestră metodă, de stabilire a unor savante legi științifice pentru judecarea operei de artă.

Careu al experiențelor defuncte, cum spune d. E. Lovinescu, ea e dezarmată în față neunității, adică tocmai acolo unde, ar putea fi mai utilă.

E și natural să fie așa. Opera de artă pentru a se bucura de atributul originalității ori ginalității (care a ajuns să fie un valori-metru în aceasta materie), trebuie să aducă o inovație. Todeauna scriitorul caută a se dispensa de calapodul vetust al precursorilor, pentru a-și turna, deși e foarte dilicil, lucrarea după un calapod sui generis.

D. Al. Busuioceanu înfățișează elogios un sistem de critică. Dumnealui concepe critica literară nu ca un aparat de înregistrare mecanică, „obiectivă“, a valorii operei de artă, ci mai mult ca un pretext de autodefiniție prin contactul cu această operă. În locul unui criteriu obiectiv științific, în locul logicei indifereente, pune un criteriu subiectiv artistic, fer-voarea unui temperament vibrant; căci însuși opera de artă e o vibrație intensă și contactul cel mai firesc cu ea e propria noastră vibrație sufletească.

Opera încetează astfel să fie apreciată cu dimensiuni obiective de „mare“ sau „mică“, valoarea ei stă în intensitatea ritmului cu care vibrăm „pro“ sau „contra“ ei. Căci temperamentul determină față de ea o atitudine de simpatie sau antipatie. Simpatie sau tot cu termenii d-lui Busuioceanu—„integrarea celor două personalități: a artistului și a criticului, integrare de emoții prin identitatea ritmului, integrare de idei prin identitatea inuițiilor, integrare de atitudine drin identitatea întregii tonalități vitale“,—și antipatie sau „în acelaș fel, desintegrare“.

Criteriul acesta emoțional, pe care îl afirmă răspicat d. B. are avantajul de a te introduce diutr'odată în însăși inima operei de artă, în timp ce metodele mai mult sau mai puțin științifice au darul tardivității veșnice la periferia ei. Foarte just că nu este însă dispensată de primejdii și de obligații. Temperamentul iubește extremele și prin această perspectivă exagerărilor este larg deschisă. Se

poate ca printr'o filiațiune temperamentală cu artistul, criticul să-l depășească în realizarea artistică a afirmațiilor sale critice. Și cetind unele pagini din opera d. Busuioceanu, străbătute de o persuasiune aproape religioasă a lucrului despre care scrie, și luminate de flacăra pretutindeni palpătoare a unui bogat talent literar simte cel puțin atât: cât de adevărată e afirmația sa ca direcțiunea critică pe care o reprezintă este ea însăși o creație de artă alături de opera judecată.

Căci metoda critică a d-sale e adecvata înainte de toate piesă: ea obligă pe critic să fie el în suși artist D-l Al. B., care a debutat în beletristica noastră cu numele și articole de doctrină tradiționalistă, care ne-a dat în revista „Gândirea“ o serie de poeme în proză de un spirit briliant, modelat cu migală în poșeta cuvintelor sale tremurătoare de sensibilitate, ne-o dovedește copios și în domeniul spinos al criticii.

Scrisul criticilor noștri, e de obicei, aliterar—până la cei pe care o îndeletnicire tenace i-a consacrat, ca atare, venerabili. Talentul lor literar e par'ca în raport invers cu această venerabilitate. Și nimic mai vrednic de milă ca spectacolul unui critic venerabil, care judecă arhitectura de marmoră a unei opere de artă—din bordeiul nevoiași al trazei lui de trestie uscată. În al mai bun caz, judecată lor e admirație impotenței. D-l Al. B. judecă opera dintr'un prisos de posibilități artistice proprii.

Așa dar hipostaza judecăților sale critice nu e osificată, nu derivă dintr'o logică deformată de erudiție ostentativă, ci din carnația sensibilă a unui copios temperament artistic. Ele conclud mai totdeauna în formule lapidare ce sintetizează sensul problemei dezbătute și sunt menite să circule dincolo de marginea cărții.

Orice lucrare spre care se îndreaptă optica specifică a d. Busuioceanu, devine un pretext în jurul căruia crește lucuriant negetația temperamentului său prin excelență liric.

Procedeele ingenioase ale articolelor sale, au trecut de mult în paginile critice ale altora. E desigur și aceasta o formă de omagiu pe care senila critică dezorientată îl aduce acestui sistem de critică deschizătoare de perspective noi.

I. Brezolu

Strofe provinciale.

Peisaj provincial....

Plouă...
Fără zor și fără rost.
Picură, din cer anost...
Plâng arhangheli încet,
Cu bărbile pe piept,

Pentru mine, pentru toți,
Plâng, cu lacrimi de iloți.

Plouă...
Și cu apă și cu vânt.
Picură, rar, pe pământ...
Marea, murmură concav.
Trece un evréu firav.
In adânc, la cap de hău,
Apa-și cere dreptul său.

Noapte...
Farul, lipăește rar,
Dăruie lumină — avar...
Lângă — un debit de tutun,
'N apă, doarme un nebun...
Colțul l'a făcut un drie,
C'un copil sau c'un calic.

Singur...
Și iar plouă 'ncet și rar.
Ploaia azi n'are hotar.
O vioară, la cantină,
Țipă sec: „O zi senină“!...
Trec oameni și treji și beți...
Dup'o fată, doi băeți.

Doarme...
Uliți fără de lumină.
Panoptic de miști străini...
Moare o fată ofticoasă.
Va aduce un frate mare;
Popă, steag și lumânare...

BORIS N. DEȘLIU

Credință.

*Am auzit un muezin
Chemând la rugă într'o seară...
Era într'un amurg de vară,
Iar sufletu-mi de moarte plin.*

*Ritmat, din sobrul minaret,
Se desprindeau, plutind sonore,
In calme melodii minore
Versetele lui Mohamet.*

*Și cum am stat s'ascult, umil,
Imi înflori atunci în minte
Din nou nădejdea 'n cele sfinte
Ca'n vremea când eram copil.*

*Simțeam, o suflete, cum prins
De'nflorarea cea divină
Alergi din nou în spre lumină,
Spre poarta Celui ce-a învins.*

M. Constantinescu

Omul intelectual.

Intelectualul nu este ceea ce se crede în mod normal de noi oamenii, ci este acea cantitate și calitate de spirit cultivat pe orizonturi adânci, nemărginite de cunoștințe care-și accelerează țara din care face parte, reducând-o la un grad intens de civilizație.

Căci să nu ne fie cu banat, rolul delicat al omului intelectual este numai și numai să creeze, iar nici decum să cuvânteze și să făgăduiască ca demagogii la tribune.

Rolul unui intelectual într'un Stat este extrem de esențial și de interesant. Căci dela el atârna ca și viața de om cultura unei țări. El este autorul moral care aduce din țările

mari, pline de civilizație, valurile neșarmuite de lumină și de civilizație ca și dulcea și gingașa primăvară, păsările calătoare din țările calde.

Un Eliade Rădulescu a tradus opere din autori străini. Cum îl putem caracteriza noi pe acest „părinte al literaturii și al culturii“, care a fost față de neamul său românesc ca și acel câine credincios când își conduce cu sinceritate și cu un adânc altruism sârmanul stăpân orb? Un om intelectual. Așa de pildă au mai fost și alți intelectuali ca un T. Maiorescu un Eminescu, chiar și în vremurile de actualitate avem: pe D-l I. Petrovici pe D-l N. Iorga și pe D-l Rădulescu Motru. Toți acești mari oameni despre care am pomenit mai sus, cu toți au tradus și au și creat opere de valoare.

Marele filosof-poet german Goethe a spus cu drept cuvânt: „mai multă lumină“. Aceste trei cuvinte pline de-o profundă înțelepciune nu sunt spuse de un înfocat politician care cere multă viclenie, nu sunt spuse de un preot care cere o neștrămutată credință nu sunt spuse de un aprig maresal care cere curaj ci sunt spuse de un mare filosof care a activat numai pentru propășirea țării sale și a întregii lumi.

Deci omul intelectual nu este decât acela care face parte din tagma acelor care creează.

Br. Lazăr

Gând rătăcit.

*Plutește 'n zări
Gând îndoliat.
Peste negura vremii
Făcând popas la mânăstiri
Se scurge snop de amintiri*

*Gândul pleacă iar.
Inzadar
Îl rechem.
Plutește 'n zări cernite
Impodobite
Cu frunze vechi și ierburi fără vlagă...*

Varvarie Vecera

Agonie.

*Ghitara vieții moarte
Cânta acelaș cântec...*

*Bătea un vânt tomnatic
Sburlind fuiorul vremii...*

*Cu fața de lămâe
Zăcea tuberculosul...*

*Era în primăvara
Și totuș toamna vieții
Și își vedea mormântul
Prin nemurirea ceții.*

Privia cu ochi de sticlă
 În ceața nemuririi
 Câtând în van să soarbă
 Din cupa 'nsuflețirii...

Și frunzele bo:nave
 Șopteau prologul toamnei

Ghitara vieții moarte
 Cânta acelaș cântec...

Varvarie Vecera

„SINGURATATEA“

de M. EMINESCU

Poezia „Singuratate“ a marelui nostru poet, pot spune dela început că este o poezie genială, în câteva strofe o întreagă stare sufletească de solitudine, plină de cântecul acela vag și atrăgător pe care trecutul poetizat ni-l readuce mereu în față ori de câte ori ne aflăm singuri. Să vedem cum începe.

Cu perdelele lăsate
 Șed la masa mea de brad
 Focul pălpăe în sobă
 Iară eu pe gânduri cad...

Cu elemente caracteristice, poetul evoacă interiorul său într'o zi calmă de iarnă. Din ritmul oarecum potolit al versului, din imaginile senine brodate cu margini de tristețe, noi sesizăm toată acalmia din sufletul său, toată liniștea ce prinde să acopere cu cicatrici vechile răni dureroase ale trecutului.

Și acum, să analizez primele versuri, acelea care formează cadrul poeziei.

Perdelele sunt „lăsate,“ masa e „de brad“. Vedem ce multe elemente concrete introduce Eminescu din primele acorduri. Focul nu arde, el „pălpăe“. Ritmul gândirilor interioare ale poetului se transmite și ritmului mecanic al poeziei, care capătă astfel admirabilul ritm sufletească, pe care l-am anunțat și analizat mai sus.

Țin să observ dela început că în „Singuratate“ însăși titlul e evocator, sugestiv, pregătind atmosfera întregii sfere.

Singurătatea, e tristeță, aduceri aminte, înduioșări și regrete. „Singurătate“ e un titlu care dă frâu liber fanteziei sentimentale.

Evocarea întregii atmosfere sufletești se face așa de expresiv pentru că toate notele, imaginile și gândurile se polarizează în jurul sentimentului de visare în singurătate.

Stoluri, stoluri trec prin minte
 Dulci iluzii, amintiri
 Țârâesc încet ca greeri
 Printre negre, vechi zidiri

Sau cad grele, mângâioase
 Și se sfarmă'n suflet trist
 Cum în picuri cade ceara
 La picioarele lui Christ...

Tristețea și reveria are obârșie în propriul lui suflet, sub povara oceanului de amintiri, de gânduri și de dureri trecute. Ea crește în intensitate și în amploare când și ființele și lucrurile din farul său par că-i reflectează și intensifică starea de dulce, dureroasă și tihnită reverie.

*In odaie prin unghere
S'a țesut păjeeniș
Și prin cărțile în vrafuri
Umblă șoarecii furis*

Și iată că sufletul poetului e oarecum în funcție și de aceste mici amănunte care-i formează viața lui intimă. De aceea păjeenișul, șoarecii și cărțile roase în vrafuri sunt alte reflexe concrete și evocatoare a le propriului său suflet.

Din cele analizate și din rezultatele dobândite până acum, rezultă că Eminescu a creiat în „Singurătatea” ceva adecvat titlului, cu valoare de copo-d'operă.

Mihail Gh. Bobeș

Cronica mărunță.

Plastica. Rar se întâmplă ca orașul nostru să poată adăposti între zidurile sale o expoziție de pictură.

Încă mai dăinue amintirea grupului „Plastica”, când, vr'o câțiva mănători de pênel au trecut și prin orașul acesta, de'au lăsat urme ș'au d'șteptat gustul pentru artă — în locuitori.

• Până în anul acesta, nu a expus nimeni dintre cei talentați. Afară de expuneri fragmentare — ici, colo, prin vitrinele librăriilor.

Anul acesta, orasul acesta, adăpostește între vechile ziduri de cetate romană, trei ezpoziții.

Sala Ateneului Popular: Exp. Urumof.

În sala Ateneului popular, a deschis o expoziție pictorul Urumof. Multora dintre cetătorii noștri, multora dintre iubitorii de artă le este cunoscut acest pictor. Aprecierile, începuseră încă de acum un an, când, la ridicarea-cortinei, Ateneul popular a prezentat primă sa revista și primele ei decoruri, executate de pictorul Urumof.

Azi însă, în sala Ateneului popular, găsim peste 100 de tablouri — care mai decare mai reușite.

E greu să ne putem da părerea aici — noi — profani în ale artei plastice — asupra valorii acestei expoziții...

Totuși, prețuitorii de talente și de muncă cinstită, însemnăm aici câteva rânduri — în cinstea primei expoziții adevărate — deschisă în acest oraș...

Remarcăm câteva portrete—între care—pe al D-lor Opri,anu și G. Duțulescu; „Cap de expresie“ — Dintre pastele, „Grădina cu Gutui“, „Vacanța de iarnă“, „Han turcesc“.

Mășter în combinarea culorilor, pictorul Urumoș—poate sta alături de mulți pictori bucureșteni, iar această expoziție, poate face față multor capitale de provincii.

Z. Simion

Strada turcească

Sălile școlii comerciale: A. Gurău-Z. Simion.

O dată cu tradiționala expoziție de sfârșit de an a șc. comerciale, deschid o expoziție doi mănători talentați de penel: D-na A. Gurău și D-nul Z. Simion, ambii profesori ai șc. comerc.

Este a doua expoziție — în orașul acesta, este a doua dovadă de muncă depusă — în pofda multor rauvoitori. Pe D-nul Prof. Z. Simion, aproape toți prietenii și cunoștii săi, toți admiratorii săi, îl cunoșteau numai ca teoretician subtil, îndrumător de talente — descoperitor de talente ce mijiau în umbra... Azi, acest nepot al Minerveri, ne apare amplu și surprinzător. Ne aducem aminte cu drag de expunerile sale fragmentare. În u'timul timp, un tablou copie după — **Vignal** — atrăgea atenție publicului; acest pictor, foarte modest, căutând să se sustragă pe cât se poate — galcevi și laudăroșeniilor galagioase. Modest lucră, ascuns pe undeva, în cine știe ce străduță turcească, sau în altă parte, pe un mal de apă, cu salciile boltite și cu tacerea strânsă'n bolta lor, ca'ntr'o biserică.

Acest oraș, posedă doi pictori, foarte deosebiți în felul lor de a lucra. Pe când pictorul Urumoș—vecinic preocupat de o redare cât mai expresivă—aruncă culorile într'o desordine delicioasă și care-l situează printre cei cu tendințe timide către Impresionism, D-l Z. Simion, lucrează cu răbdare. Combină culorile migălos, reușind în a ne transpune de cele mai multe — în stare în care s'a aflat odată pe sine.

Redă pe tablou, cu o exactitate rar întâlnită atmosfera în care a lucrat. Astfel, tabloul „Strada turcească“, luat cândva, într'un

miez de vară călduros, cu nori și atmosferă înabușitoare, vr'o câteva tablouri cu porțiuni pitorești ale Silistrei pe malul Dunării.

Frapat și atras de poezia simplității și rusticului dobrogean, ne dăruiește câteva tablouri de o rară valoare. Indrăgostit de flori, depune atâta sârguință și atâta muncă, încât, „tabloul cu crisanteme“ l-am crezut chiar în realitate.

Și multe altele am avea de spus aici, dar lipsa de spațiu nu ne permite.

* *
* *

Alături de D-l Z. Simion, expune D-na Gurău.

Remarcăm din puținele dar reușitele tablouri „Plain air“ și „Chip de țigancă“. Numărul tablourilor ne dovedește că, d-na Gurău s'a ocupat f. mult cu aranjarea expoziției. Mulțumită D-nei, am putut avea o exp. bine aranjată.

Expoziția Balcansky.

Și ultima expoziție, este aceea a D-lui I. Balcansky. Tablouri multe, dar nu-i de ajuns aceasta. Nu vrem să-l apreciem pe acest tânăr pictor cantitativ, ci, calitativ. Și la drept vorbind, nu prea avem ce-i aprecia.

Totuși, avându-i se în vedere vârsta, avându-i se în vedere pregătirea sa, acestui tânăr se pot scuza multe defecțe. E o adevărată surpriză pentru noi, iar pentru D-lui, un adevărat sacrificiu.

Când ai numai nouăsprezece ani, — și deschizi o expoziție, ori și cât de interioară ar fi ea, publicul te va răsplăti cu atenția sa, pentru curajul ce l'ai avut de a te afișa de prima dată, și pentru munca depusă.

Acest tânăr și ambițios expozant, nu reușește aproape de loc în tablouri după natură; cele mai reușite tablouri sunt copiile. Cele două copii „Țigancă“ și „Mater dolorasă“ umplu golul lăsat de nereușita celorlalte.

Deși neexecutate bine, deși nu s'a ținut seamă de diferite puncte de orientare singurele tablouri în care ne'a plăcut combinarea culorilor sunt cele două „Corturi de țigani“ (după imaginație). Vrand să ne redea gama răsului — acest pictor nu s'a gândit cătuși de puțin la adevărata impresie ce'o va face asupra publicului acest tablou.

Cele două auto portrete — cu mai multa atenție lucrate, ar fi plăcut publicului.

Dacă acest tânăr s'ar fi expus pânzete fragmentar, și n'ar fi alergat după glorie, ar fi câștigat mai mult.

LIUBEN DUMITRU

Citiți „Rod Nou“

In loc de cronica teatrală. *E timpul să ne oprim o clipă din mers și să comparăm o latură a stării actual culturale a orașului nostru, cu starea culturală de acum zece ani. Și ne vom mira de marea deosebire. Cu toate că prin 1920–25 eram mai aproape de urmele războiului, cuvântul „cultură“ se găsea mai apropiat de adevărul său înțeles, mai la locul său. Anii 1920–25, pot fi considerați ca primii în cultura acestui oraș și a Cadrilaterului. În lenevia spirituală, în care se complăceau să trăiască majoritatea concetățenilor noștri, o mână de intelectuali, au readus suflul înviorător al ocupațiilor înalte și au pus bazele actualului „Ateneu“, dovedind o supranaturală forță de muncă și o voință de fier. Azi, cu toate că mijloacele sunt mai numeroase, cu toate că avem concursul autorităților și a publicului, realizarea culturală nu-i prea mare; nu numai că nu-i prea mare dar este înțeleasă greșit. Mănunchiul de intelectuali energici care conduc această instituție de cultură merg pe un drum greșit. Respingându-se lucrări de o reală valoare literară, ca acelea ale D-lor M. Sorbul, V. Ion Popa, Victor Eftimiu etc. azi „Ateneul“ lansează diferite reviste. Plăcând în majoritatea unui public cu o cultură și pregătire superficială, aceste reviste îi scad mult din prestigiu. Atunci când președintele actualului „Ateneu“ își dezvoltă programul de viitoare activitate, începuserăm a crede într-o adevărată reformă culturală.*

Aceasta, acum doi ani; azi însă vedem că ne-am înșelat. Zică cine ce'o vrea să zică, să se scrie câte și mai câte prin ziare despre „activitate fructuasă a Ateneului! Ne pot arăta cei ce au scris astfel de lucruri, roadele acestei activități Care sunt acele roade?

Ospunem: Activitatea „Ateneului popular“ se oprește la hotarul anilor 1932–33. Pentru că noi înțelegem un „Ateneu“ altfel decât se înțelege azi. Un „Ateneu“ de provincie nu poate fi apanagiul exclusiv al orașului și a unei singure categorii de spectatori. Sfera de acțiune trebuie lărgită cât mai mult cu putință ca să îmbrățișeze mai ales acele unghere obscure unde se simte mai multă lumină. Un Ateneu provincial trebuie neapărat să aibă un sector de acțiune în satele și orașele ținutului dimprejur. Mai ales pe aceste tărâmură Dobrogene unde sunt atâtea neamuri minoritare, rolul unui „Ateneu“ e de foarte mare însemnătate, căci ea trebuie să desfășoare o activitate dintre cele mai prodigioase, spre a putea atrage la sânul poporului Românesc aceste neamuri, însuflețindu le sentimente înalte despre țară și pentru interesul românesc. Și în aceste împrejurări teatrul este organul cel mai chemat pentru o acțiune directă și eficientă. Influența lui se exercită asupra tuturor categoriilor de spectatori, începând cu săteni, militari și sfarșind cu tinerii adolescenți. Astăzi mai mult ca oricând „Ateneul popular“ reluând vechiul său program sănătos, ar juca nu numai un rol cultural ci și educativ. . . Revistele care au obținut „succes“ pe scena teatrului acestui Ateneu, nu pot avea pretenția de a fi ale Ateneului. . Cu asemenea reprezentații, Ateneul se contrazice singur. Noi știm că Revistele se dau de trupe speciale și nici decum de artiștii Ateneului. Cu această ocazie s'a constatat că decorurile maestrului Urumof, meritau să fie privite chiar de publicul Capitalei. S'a mai constatat că D-nii Sima și Dușulescu, s'au întrecut pe ei în rolurile din revistă; se mai constată că regisorul acestui „Ateneu“ nici o dată nu a depus mai multă muncă; că D-nul Opreșeanu, nici o dată n'a fost mai mulțumit și nu a stăruit mai mult pentru reușita reprezentațiilor—Trist, dar adevărat. Credem că acest surplus de energie, putea fi cheltuit mai cu folos în reprezentarea unei piese de valoare. S'a mai constatat că, în ultimul timp, conferințele cu care înainte se deschidea orice reprezentație, azi au fost abandonate. E timpul ca „Ateneul“ care este singurul far de propa-

gare culturală în acest colț de țară, să revie la adevărata lui matcă; să-și reia vechia sa activitate rodnică, adaugându-și ceea ce-i lipsește. Numai când aceste puncte vor fi respectate numai atunci se va putea vorbi despre o activitate fructuoasă. Sperăm și dorim că odată cu redeschiderea stagiunii de toamnă să avem un „Ateneu“—„Ateneu“ în adevăratul înțeles al cuvântului și demn de numele său.

d. c.

Reviste, ziare, cărți.

Gând Nou—An. I No. 4, Maiu Buzău.

Când am primit această revistă, mărturisim că, am rămas placut surprinși; Cum, este oare în stare, pe timpurile acestea de grea criză, să apară o revistă în format mare, în 12 pagini—cu clisee, și, să aibă curajul de a-și anunța numărul viitor în 20 pagini, cu o mulțime de clișee? . . Și mai ales într'un oraș provincial?! Am deschis revista, am citit-o și'am răscitit-o; ș'am zis că, locul acest-i reviste nu este la Buzău, ci, la București. . . Căci, este această revistă încărcată cu articole care cântăresc greu. . Desprindem articolul „Estetica lui Croce“—semnat de un intelectual fin, cum rar se găsește azi, Nic. Niculescu. . Intrezărim în autorul „Nopti'or pe Bărăgan“ un prozator viguros. Cineva, modest și timid, scrie câteva rânduri, sincer omagiu marelui dispărut Paul Zarifopol. . In rest, versuri semnate: Dan Georgescu, Ștef. Crăciun, I. Bogdan, etc. etc. Cronica—bogată și bine scrisă.

Crainicul Cetății An II No 12 Ian-Faur Burdujeni

Ist înțelege și-și îndeplinește de minune rolul de revistă culturală.

Din acest număr, pe lângă articolele semnate de: Pr. V. Simigănoschi, Alex. Smochina, întâlnim versuri semnate Eusebiu Camilar; desprindem din „Rugăciune“ următoarele versuri:

*Pământule,
Cântând venit-am iar
Cu ochii fascinați de'albastre cruguri:
Și'n Via Ta cu bogății de struguri—
In Via ta băut-am vin amar. . .*

O deosebită importanță se dă în această revistă culegerilor populare.

Plaiuri săcelene An I No. 5-6-7 Apr-Iunie. Sat. Lung—Săcele.

Este un adevărat bazar cultural. Subtitlul „revistă de atitudini și prob'. săcelene“ este respectat cu sfințenie. . Desprindem din „colț literar“ versurile d-lui Nicolae Moisiu și V. Tudoran. Deasemenea traduceri datorite D-lor Bran-Lemeny și V. G. Moisiu. „Colțul cărții“ susținut de D-l V. Tudoran și Crișbașeanu este scris cu îngrijire și pricepere.

Satul An. IV No. 42-43—Maiu-Iunie București

„Satul“ revistă de cultură pentru popor, aduce în totdeauna material bogat și bine îngrijit. Aproape în fiecare număr găsim colaborarea scriitorului I. C. Visarion. Acest scrib, așa de apropiat de țaranul nostru—cunoscut prin humorul sănătos pe care-l imprăștie, a devenit cetitorilor nedespărțit. Ultimul număr închinat zilei de 8 Iunie, aduce semnăturile D-lor: Udrea, Lascarov-Moldovanu. G. Dumitrașcu ș. a.

Lanuri An. I No. 9 Maiu Mediaș.

Aduce colaborări prețioase. Poetul Ladmiss—Andreescu—iscaleşte substanțialul articol: Antiteză La pagina poeziei—li găsim pe veciniciirevoltați Mihail Axente și Ion Th. Ilea, alături de melancolia lui George Popa, și de misticismul lui Alex. Șara. Desprindem rândurile următoare din „Întoarcere“:

„Ardealul e dator, să nu caute flori st-reine. Florile le va găsi inel, tragede și noi. Ardealul nu va fi cunoscut decât prin el însuși. Cei care pretind o relevație, vor scri această viață a Ardealului nostru, deacum sau de altă dată. Și vom fi ceva, aici, la noi acasă. Vom căuta scormoniri în pământul strămoșilor noștri, să le ascultăm taina. Credem în chemarea pământului...“ etc. etc. Am desprins anume aceste rânduri, pentru a arăta multora, cât este de necesară o reîntoarcere la adevărata literatură românească; și, pentru a mai arăta că, singurii care s'au simțit streini de certurile și maimuțarelele bucureștene, sunt tot ardelenii...

Așteptăm deci cu încredere și răbdare deschiderea focului de către contrații din Ardeal.

Primim:

„VRAJA MĂRII“, revistă literară din Constanța, de sub direcțiunea d-lui Sorel Avramescu, și a întrerupt apariția pentru 6 luni de zile, în care timp se va organiza complet.

Așteptăm!

AM PRIMIT LA REDACȚIE:

Gând Nou—An. I. no. 4 Mai Buzău

Lanuri—An. I. no. 9 Mai Mediaș

Insemnări—An. III. no. 17-18 Ap-Mai Dorohol

Plaiuri săcelene—An. I. no. 4-5-6 Iunie Brașov

Crainicul cetății—An II. no. 1-2 Apr. Suceava

Viața Satelor—An II. no. 4-5 Cornești-Dâmbovița

Satul—An. 4 no. 42-43 București

Bărăganul—An 4 no. 6 București

Zorile Romanațului—An 8 no. 3-4 Romanați

Plai—An. I no. 3 Cernăuți

Ghiociei—An. 2 no. 5-6 Focșani

Plugarul—An 7 no. 5-6 Braila

Puncte...—An. I no 3-4 Buzău

Zâmbet de soare—An. 2 no. 10 Ursoaia Jud. Olt

Ziare.

Graiul Maramureșului—An. 3 no. 40-46 Sighet

Biruința—An. 4 no. 13-28 Călărași

Marea noastră—An. 8 no 18 Constanța

Pământul—An. 3 no 71-73 Călărași

Semănătorul—An 3 no. 34-36 Silistra

Observatorul—An. I no. 7-8 R. Vâlcea

Presa—An. 6 no. 121 Pitești

Gorjanul—An. II no. 24-25

Cărți:

Dem. Basarabear

ROD NOU

Revistă literară—artistică—științifică
Sub conducerea unui comitet

Redacția și Administrația:
Str. Colonel Castriș No. 6 — Siliștra

Abonamente un an—lei 50—Autorități 100 lei

S U M A R

Moh. Cara-Ali	„Nora“ de Hr. Ibsen
E. Donar	Nocturnă
Dorin Moisescu	Fericire
St. Demetermyss	Inoptare
I. Brezoiu	Un mare critic roman
Boris Deșliu	Peisaj provincial
M. Constantinescu	Credința
Br. Lazăr	Omul intelectual
Varvarie Vecera	Gand rătăcit; Agonie
M Gh. Bobeș	„Singurătate“ de M. Eminescu

CRONICA MARUNTA

Reviste-Ziare-Cărți

Reviste primite la Redacție

Coperta

Z. SIMION

Str. Turclască

Revistele și ziarele cărora le vine revista „ROD NOU”—sunt rugate a ne onora cu schimbul.

Domnii scriitori dobrogeni care doresc să le fie cărțile recensate, sunt rugați a ne trimite câte un exemplar la redacție cu mențiunea „pentru rubr. Carnet Dobrogean”—

Responsabilitatea o are comitetul.
bășeanu este

„GRESUL”—Siliștra